

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 22Co/109/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119205429
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Kandriková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8119205429.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Kandrikovej a členov senátu JUDr. Michala Boroňa a JUDr. Branislava Brezu v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanému: R. V., O.. XX.XX.XXXX, V. E. XXX, XXX XX E., v spore o zaplatenie 5.924,45 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/66/2019-71 zo dňa 24.06.2019 jednomyseľne takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok vo výrokoch II. a III.

II. Nepriberá sa do odvolacieho konania občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, IČO: 42 362 962, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo nám. 7.

III. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozhodol takto, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi nezaplatenú istinu 5.924,45 Eur, úrok vo výške 186,07 Eur, úrok z omeškania vo výške 2,59 Eur, úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatenej istiny 5.924,45 Eur odo dňa 15.02.2019 do zaplatenia, nezaplatené poplatky za poistenie vo výške 4,72 Eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobný návrh žalobcu zamietá.

III. Žalobca má vo vzťahu k žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 93,94 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil podľa ustanovenia § 52 ods. 1, 3 a 4, § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1 a 2, § 9 ods. 1 a 2 a § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

3. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobný návrh žalobcu považoval za dôvodný, pokiaľ ide o požadovanú istinu vo výške 5.924,45 eura, ktorá predstavuje rozdiel medzi sumou poskytnutého úveru 6.600 eur a úhradami, ktoré zaplatil žalovaný v prospech účtu žalobcu vo výške 675,55 eura. Rovnako súd považoval žalobný návrh žalobcu za dôvodný v časti kapitalizovaných úrokov z úveru vo výške 186,07 eura, ktoré predstavujú dohodnutý zmluvný úrok v zmysle Zmluvy o úvere, ktorý bol žalovaný povinný platiť v rámci anuitných splátok úveru do predčasného zosplatnenia úveru pri úrokovej sadzbe vo výške 8,9 % ročne. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi aj úrok z omeškania 2,59 eura, keďže každá

omeškaná dlžná splátka je odo dňa nasledujúceho po jej splatnosti úročená aj úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne, pričom tento úrok bol priamo dohodnutý v zmluve. Súd z dlžnej sumy istiny vo výške 5.924,45 eura priznal žalobcovi ním požadovaný úrok z omeškania vo výške 5 % ročne, a to deň nasledujúci po zosplatnení úveru, keďže k zosplatneniu úveru došlo listom žalobcu zo dňa 14.02.2019. Za dôvodnú považoval žalobu žalobcu aj v časti požadovaných poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver vo výške 4,72 eura, ktoré predstavujú súčet omeškaných poplatkov za poistenie, ktoré sa popri anuitných splátkach úveru zaviazal žalovaný žalobcovi platiť mesačne a to podľa bodu 1.2 Zmluvy, vznikom poistenia vznikla žalovanému v zmysle čl. 8 Obchodných podmienok pre úvery občanom povinnosť platiť poplatok za poistenie schopnosti splácať úver splatný spolu s príslušnou splátkou úveru. Žalobný návrh žalobcu zamietol v časti, v ktorej požadoval priznanie zmluvného úroku z úveru vo výške 8,90 % ročne z nezaplatennej istiny od 15.02.2019 do zaplatenia, t. j. požadoval zmluvné úroky od zosplatnenia úveru. V tejto súvislosti citoval rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015, sp. zn. 6Co/190/2014. Z uvedeného rozsudku vyplýva, že pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru je príznačné to, že veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. Z predmetného rozsudku ďalej vyplýva, že jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. S protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku robí neplatnou podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Rovnako zamietol žalobný návrh žalobcu, ktorým požadoval priznanie úroku z omeškania vo výške 5 % ročne z nezaplatených kapitalizovaných zmluvných úrokov vo výške 186,07 eura od 15.02.2019 do zaplatenia vychádzajúc z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky v rozsudku č. k. 35Odo/101/2002 zo dňa 24. marca 2004. Konštatoval, že tým, že včas nespláti úroky z istiny, sa dlžník dostáva do omeškania s plnením príslušenstva, nie do omeškania s plnením vlastného dlhu. Právo požadovať od dlžníka príslušenstvo z príslušenstva (tu úroky z omeškania z dojednaných úrokov), potom veriteľ nemá preto, že ani Občiansky ani Obchodný zákonník mu túto možnosť nepriznávajú.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol postupom podľa § 255 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Úspech žalobcu predstavoval 96,97 %, jeho neúspech 3,03 %. Z tohto dôvodu žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania ako rozdiel medzi pomerom jeho úspechu a neúspechu vo výške 93,94%. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník postupom podľa § 262 CSP po právoplatnosti rozsudku.

5. Žalobca podal odvolanie v zákonom stanovenej lehote proti rozsudku súdu prvej inštancie v rozsahu zamietnutej časti. Žiadal v napadnutom rozsahu zmeniť rozhodnutie, tak že sa vyhovie žalobe v celom rozsahu. Zároveň si uplatnil nárok proti žalovanému na náhradu trov odvolacieho konania. Odvolateľ sa nestotožnil s názorom súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby v časti zmluvného úroku po zosplatnení a úroku z omeškania z úrokov. Mal za to, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Úroky sú odplátou za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka

vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. Ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka jednoznačne nadväzuje povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov. Poukázal na § 502 ods. 1 a § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka. Úroky je povinný zaplatiť len za dobu od poskytnutia do vrátenia peňažných prostriedkov. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Ďalej poukázal na to, že ak zákon č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvné dohodnuté úroky až do splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvné úroky po zosplatnení aj veriteľ. V tejto súvislosti poukázal na judikatúru súdov v obdobných veciach, ktoré dospeli k záveru, že dlžník má povinnosť platiť úroky za celú dobu užívania, až do ich skutočného vrátenia veriteľovi (napr. rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3Co/108/2017 z 29.05.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/121/2018 zo dňa 03.04.2019, rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 14Co/22/2018 zo dňa 29.01.2019. Nesúhlasil s aplikáciou záverov rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR č.k. 33Cdo/212/2014 zo dňa 21.08.2014 a Najvyššieho súdu SR 4Obo/143/98 a uznesenia Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 476/2012-14 na daný prípad. Taktiež nesúhlasil s právnym názorom Krajského súdu v Prešove v rozhodnutí sp. zn. 6Co/190/2014, na ktorý poukázal súd prvej inštancie. Poukázal na to, že nárok na úroky z omeškania zo zmluvných úrokov je nárokom, ktorý predpokladá aj ustanovenie § 497 Obchodného zákonníka, pretože žiadne, ani citované zákonné ustanovenie tento nárok svojím znením nespochybňuje. Zmluvné úroky boli vyčíslené pevnou sumou ako zmluvný úrok naakumulovaný z istiny do dňa zosplatnenia a tento sa ďalej nenavýšuje. Práve z tohto dôvodu nejde o rozpor so zásadou anatocizmu. Podstatné je tiež rozlišovanie medzi úrokmi z úrokov (tzv. anatocizmus) s úrokmi z omeškania z úrokov. Na rozdiel od zmluvných úrokov, úroky z omeškania predstavujú sankčný mechanizmus, ktorý nastupuje zo zákona (§ 517 Občianskeho zákonníka, § 369 Obchodného zákonníka). Vo vzťahu k výroku rozhodnutia, ktorým žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 93,94 % žalobca uviedol, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu. Ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní úspechu sa na ne neprihliada. Súd prvej inštancie mal priznať náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal rozhodnutie v napadnutej časti, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke odvolacieho súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

7. So zreteľom na obsah odvolania žalobcu bol v odvolacom konaní preskúmaný výrok napadnutého rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti úroku po zosplatnení a úroku z omeškania z úrokov zamietol, ako aj súvisiaci výrok o trovách konania. Keďže výrok, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené žalovaný odvolaním nenapadol, nebol preto v odvolacom konaní predmetom preskúmania a ako taký nadobudol právoplatnosť.

8. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

9. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedali vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu. Na týchto správnych skutkových zisteniach súdu prvej inštancie sa nič nezmenilo ani v štádiu odvolacieho konania.

10. Ako je zrejmé z vykonaného dokazovania, medzi stranami sporu bola dňa 03.10.2017 uzatvorená zmluva o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej žalovaný čerpal úver vo výške 6.600 eur. Výzvou na úhradu dlžnej sumy zo dňa 14.02.2019 žalobca zosplatnil k tomuto dňu a vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy - istiny 6.177,83 eura s príslušenstvom.

11. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie v tom zmysle, že žalobca nemá právo naďalej požadovať zaplatenie úrokov po splatnosti úveru až do jeho zaplatenia a spotrebiteľia by tak nemali platiť úroky aj po skončení obdobia, na ktoré bol úver dojednaný. Nemali by byť pochybnosti o tom, že úver je odplatným právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na konštantnú aplikačnú prax Krajského súdu v Prešove, napr. sp. zn. 22Co/25/2017 zo dňa 19.12.2017, sp. zn. 20Co/107/2017 zo dňa 27.03.2018 a sp. zn. 6Co/190/2016 zo dňa 30.06.2016.

12. Žalobca sa dovoľáva nárokov za odplatné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatením úveru zo strany veriteľa.

13. Predčasné zosplatenie úveru predstavuje vo svojej povahe jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Teda podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatenia úveru spočíva v tom, že veriteľ nemá nárok a spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz.

14. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom.

15. Uvedenou úvahou sa odvolací súd prirodzene dostáva aj v poradí k ďalšiemu zásadnému záveru, spočívajúcemu v skutočnosti, že jednorazovým zosplatením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatením úveru.

16. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškaní s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom lege artis, a teda stavom oprávneného držania peňažných prostriedkov podľa podmienok spotrebiteľskej zmluvy.

17. Ak napriek tomu existuje zmluvná úprava, ktorá s protiprávnym stavom stotožňuje aj odplatné nároky patriace len v právne súladnom stave, je táto právna úprava na škodu spotrebiteľa neprijateľne odchylná od zákona, čo zmluvnú podmienku podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, resp. podľa § 53 ods. 1 a 5 Občianskeho zákonníka robí absolútne neplatnou.

18. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

19. Dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z omeškania, prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIS).

20. Ako už odvolací súd uviedol, niet kogentnej úpravy o úrokoch popri úroku z omeškania. Zákon reguluje úroky za úver bez časovej úpravy, a preto dohoda o takýchto úrokoch je odklonom od dispozitívnej úpravy a je nielen v neprospech spotrebiteľa, ale vyvoláva hrubú nerovnováhu v neprospech slabšej zmluvnej strany. Navyiac sa takáto dohoda dostáva do rozporu aj s ustanovením § 3a N. v. 87/1995 Z.z. Preto treba konštatovať neplatnosť takejto dohody (o úrokoch popri úrokoch z omeškania) pre rozpor so zákonom (§ 39 a § 52 ods. 2 v spojení s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka).

21. Čo sa týka obchodnoprávnej úpravy splatnosti úrokov, táto vyplýva z ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka. Ustanovenie § 503 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka upravuje otázku riadneho splácania úrokov dohodnutých v zmluve, pričom ods. 2 tohto ustanovenia upravuje toto riadne splácanie pre prípad, že sa poskytnuté peňažné prostriedky majú vrátiť v splátkach. Pre otázku splatnosti úrokov je podstatná prvá a posledná veta ustanovenia § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa ktorého záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. V čase, keď sa má vrátiť zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov, sú splatné aj úroky, ktoré sa ho týkajú. Práve prvá a posledná veta uvedeného ustanovenia ustanovujú, že veriteľ je oprávnený na úroky len do momentu vyhlásenia predčasnej splatnosti. Obchodný zákonník *expressis verbis* v prvej vete ustanovenia § 503 ods. 1 upravuje, že „záväzok platiť úroky je splatný spolu so záväzkom vrátiť“ použité peňažné prostriedky a nie „záväzok platiť úroky je splatný v momente vrátenia“ použitých peňažných prostriedkov. *Expressis verbis* úpravu obsahuje tiež tretia veta uvedeného prvého odseku ustanovenia § 503 Obchodného zákonníka, keď splatnosť úrokov nastáva „v čase, keď sa má vrátiť“ zvyšok poskytnutých peňažných prostriedkov a nie „v čase, keď dlžník vráti“ zvyšok poskytnutých prostriedkov. Ustanovenie § 503 ods. 1 Obchodného zákonníka je koncipované jednoznačne a nepripúšťa žiaden iný výklad.

22. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 14.02.2019, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určeniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 14.02.2019, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania.

23. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na úrok z omeškania zo zmluvných úrokov, nepriznanie ktorých je taktiež predmetom odvolania žalobcu, treba súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že úroky z omeškania majú vo vzťahu k úrokom z úveru povahu akcesorickú, a pokiaľ podľa názoru súdu prvej inštancie (i podľa názoru odvolacieho súdu) nemá žalobca právo na úroky z úveru po zosplatnení úveru, nemôže mať za týchto okolností nárok na zaplatenie akcesorického nároku, teda úrokov z omeškania vo vzťahu k úrokom z úveru (t.j. z tzv. zmluvných úrokov). Ide aj o rešpektovanie zásady zákazu anatocizmu. Branie úrokov z úrokov bolo zapovedané už podľa tradícií rímskeho práva. Citované rozhodnutie je v súlade so závermi uvedenými aj v rozsudku Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Odo/689/2006, pričom ide o závery, z ktorých rozhodovacia prax súdov ČR konštantne vychádza (napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 29Cdo/601/2008 zo dňa 08.06.2011, rozsudok veľkého senátu občianskoprávneho a obchodnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu ČR so sp. zn. 31Cdo/2036/2009 zo dňa 17.08.2011. Tvrdenie, že by výklad smerujúci k zákazu anatocizmu podľa platného práva bol neústavný vyvrátil Ústavný súd ČR v uznesení so sp. zn. I.ÚS 1893/08 zo dňa 13.11.2008.

24. V kontexte uvedeného, odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie ustálil, že úroky z omeškania nie je možné priznať aj z úrokov, pretože by tak súd priznal príslušenstvo (úroky z omeškania) z príslušenstva (úrokov).

25. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie mal pri rozhodovaní o rozsahu náhrady trov konania vychádzať zo žalobou uplatňovanej pohľadávky bez ohľadu na uplatňované príslušenstvo. Odvolací súd predovšetkým k tejto námietke žalobcu uvádza, že hoci žalovanú pohľadávku a jej príslušenstvo nemožno považovať za dva samostatné nároky uplatnené žalobcom v konaní, pri náhrade trov konania a posudzovaní úspechu je potrebné vychádzať tak z úspechu strany v uplatnenej istine, ako aj v príslušenstve istiny (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.04.2004 vo veci sp. zn. 1MCdo/1/2004). Preto súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správne, ak posudzoval aj úspech žalobcu vo vzťahu k uplatnenému príslušenstvu. Napokon niet dôvodu pri výpočte čistého úspechu strany neprihliadať aj na príslušenstvo pohľadávky.

26. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ustanovenia § 387 ods. 1 CSP rozsudok v zamietavom výroku II. a súvisiacom výroku III. o trovách konania potvrdil ako vecne správny.

27. Dňa 01.08.2019 doručil subjekt občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania návrh na pribratie do konania na podporu žalovaného. Inštitút pribratia osobitného subjektu do konania v zmysle § 95 CSP predstavuje nový ochranný prvok v civilnom procese v prospech strán, na ochranu ktorých sú tieto osobitné subjekty určené. O pribratí do konania podľa § 95 rozhoduje, či s tým strana, na ochranu práv ktorej má vystupovať, súhlasí. Súd prípadnému návrhu strany alebo osobitného subjektu vyhovieť nemusí, ak to nepovažuje za potrebné, alebo naopak, aj bez návrhu môže osobitný subjekt pribrať do konania so súhlasom strany, na ochranu práv ktorej má vystupovať. Kritériom na rozhodnutie súdu o pribratí osobitného subjektu do konania je potreba ochrany práv strany. Je zrejmé, že žalovaný bol v odvolacom konaní úspešný, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné pribrať do konania združenie vzniknuté na ochranu práv spotrebiteľov a do konania ho nepribral. Na základe uvedeného odvolací súd nepribral do odvolacieho konania občianske združenie Všeobecná ochrana práv spotrebiteľov, IČO: 42 362 962, so sídlom 811 02 Bratislava, Šafárikovo nám. 7.

28. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Dôvodom takéhoto rozhodnutia o trovách bola skutočnosť, že žalovaný bol úspešný, no v priebehu odvolacieho konania mu žiadne preukázateľné trovy nevznikli a žalobcoví ako procesne neúspešnej strane nárok na náhradu trov odvolacieho konania nevznikol. Odvolací súd vychádza z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúceho procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy konania nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

29. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).